

Testvérek a köz szolgálatában

Tíz év alatt öten érdemelték ki a „Zirc Város Tisztviselője” kitüntetést. Nincs ebben semmi különleges, abban viszont annál inkább, hogy az ötből ketten testvérek. *Kitzberger Valéria* iktató-ügyiratkezelő megosztással kapta meg a díjat a közelmúltban, nővérét, *Palkovics Gyulánét* tíz évvel ezelőtt tüntette ki a város. Sajnos, ő már nem lehetett ott a díjátadó ünnepségen, súlyos betegsége fiatalon elszólította őt közülünk. Kettejükről és a családról beszélgettem a fiatalabb testvérrel.

Zirc legrégebben lakott utcájában vagyunk. A takaros otthont és a gondozott, virágba boruló portát körbeveszik a múlt kísértetei. Nehéz észre venni őket, mert mindannyian álcázzák magukat. Szemben a Bagolyvár, amely a ciszterciek első szálláshelye volt a Hódoltság utáni visszatelepüléskor. Nemrég új külsőt kapott. A ház kapuján már nyoma sincs annak, hogy a második világháborúban hengerré sodorta össze a légáramlat. Nagyon régi vályú, kényelmes paddá transzformálva. Kút az 1940-es évekből, alján még mindig nyolc gyűrű víz.

Vidám kutyus jön elém a gazdival. Egészen a konyháig kísér minket, ahol menedéket találunk a kánikula elől. Mint minden családtagról, Morzsiról is van kép a falon, egészen kölyökkutyakorából. A régi idők emlékei pedig egy dobozból kerülnek elő, ott sorakoznak szépen egymás mellett. A ház, hátul a még meglévő istállóval és pajtával azonban a képeknél is sokkal régebbi, nem volt akkor még fényképezőgép a háztartásokban...

– Dédszüleim akkor költöztek ide, amikor az uradalomnál dolgoztak. Dédapám intéző volt Akli-majorban, dédanyám kaszálni járt harmadosba. Nagyanyám és a testvérei Pesten szolgáltak. Mindenki hozzáadta a maga pénzét, így tudták megvenni ezt az ingatlant a hozzá tartozó földekkel – meséli Kitzberger Valéria a kezdeteket.

Az anyai nagyszülők is földművesek voltak, s ez volt a jellemző minden generációra. A szülők is gazdálkodtak, amíg nem kellett beadni a földeket a közösbe. Azután a termelészövetkezethen dolgoztak, s művelték azt, ami megmaradt. A gyerekek sem bújhattak ki a gazdálkodó életmód alól, segíteniük kellett az állatok ellátásában, a kert ápolásában, vitték a tejet a csarnokba. Persze nem csak a munkáról szólt a gyerekkor, remek szabadidő-eltöltési és játéklehetőséget kínált a környék, az akkori falu. Gyakran jártak a mai benzinkút helyén lévő füves tisztásra, a kistemplom bekerített kertjébe és a János-tanyára. Két év különbséggel születtek, így együtt nőttek fel: Mária volt az elsőszülött gyermek 1957-ben, őt követte az apa nevét öröklő Kálmán 1959-ben, majd Valéria 1961-ben. A családi fészekből a fiú röppent ki először, vegyésznek tanult, s vegyészmérnök is lett belőle, az ajkai timföldgyárban dolgozik. A lánytestvérek is megállapodtak egy helyen, noha egyiküknek sem a Városi Tanács volt az első munkahelye. Hol voltak még az álláskereső portálok a hetvenes években? Vali másodmagával nyakába vette Veszprémet, meglátogatták azokat a helyeket, ahol munkalehetőséget sejtettek. „Aki keres, az talál”, tartja a mondás, s ezen bölcsesség mentén indult „hősünk” pályafutása is: barátnőjével együtt felvételt nyertek a veszprémi nyomdába. Szeretett ott dolgozni, azt mondja, fiatalos, jó közösség volt, mégis hazajött, amikor a zirci tanácshoz kézbésitőt kerestek. Nővére, Marika ekkor már négy éve dolgozott a hivatalban, emelt szintű gyors- és gépirói iskolát végzett, később leérettségizett.

Vali harmincöt éve áll az önkormányzat, korábbi tanács alkalmazásában, de az első napot soha nem felejtí el. Majdnem feladta a munkát, amikor nem találta meg azt az utcát, ahová kézbésítenie kellett. Mint utólag kiderült, jó helyen járt, csak éppen egy lakó nem tudta az utca nevét... 1989-ig járta a települést a levelekkel, ekkor nem csak a rendszerben, az ő életében is változás következett be: a hivatali telefonközpontba került. Tovább képezte magát, gépirói,

számítástechnikai tanfolyamokat végzett, kiváló minősítéssel letette az ügykezelő vizsgát. Lassan tíz éve, 2004 óta dolgozik jelenlegi helyén, az iktatóirodában. A legközelebbi hozzátartozók portréi veszik őt körül, akiket nagyon rövid időn belül vesztett el a kétezres évek elején. Aztán megismerkedett élettársával, akivel boldogan együtt élnek.

Valériának a precizitását, annak a hivatalra gyakorolt pozitív hatását, nővérenek a lehangoló munkásságát és imponáló szakmai tudását emelték ki, amikor kitüntették őket Zirc város közszolgálatáért végzett tevékenységükért. Mária adminisztrátorként kezdett dolgozni a hivatalban, később előadóként, főelőadóként, testületi referensként szolgálta a közt.

Korai halálát nehéz volt felfogni, miképpen – fiatalossága, lendületessége miatt – azt sem könnyű elhinni, hogy Valinak három éve van a nyugdíjig az új törvény szerint. Azt mondja, mindig lesz mit tennie, a nyári szabadság ideje alatt sem unatkozott: köt, kertészkedik, szörpöt készít. Kóstolót kapunk a sokféle, kertben termelt gyümölcsíz egyikéből, s érzi az ember az italban azt a természetességet, amit semmilyen más, üzletben vásárolt üdítő nem ad vissza.

A kertben sárga és piros virágok, ecetfák, szabályos körbe zárt növénygyűjtemény. Keresztül kell mennünk az egykori uradalmi pajtán, hogy eljussunk ebbe a kis paradicsomba. Olyan ez, mintha pár lépéssel átsétáltunk volna a tizenkilencedik századba...

Fent balról: a két lánytestvér, Mária és Valéria. Tíz év különbséggel, mindketten megkapták a „Zirc Város Tisztviselője” kitüntetést. Jobbról: a Kitzberger család a hatvanas években

Lent: életképek az udvarról. Vízmerítés a „szépkorú” kútból és a házi kedvenc, akitől otlétem alatt komoly örizetet kapott a gazdi...

